

съ башни тѣ, напълнены съ войны, Римляны тѣ настрѣхнѣли; коньѣ тѣ имъ са оплашили, свалили всадници тѣ, — и сметеніе то станѣло всеобщо. Но сички тѣ трупове на убиты тѣ Римляны лежали съ главы тѣ си къмъ непріятели тѣ, ни единъ не былъ убитъ на бѣгъ — и Пирръ извыкълъ: „О, ако быхъ ималъ таквызи войны, азъ быхъ завладѣлъ сичкія свѣтъ!“

Пирръ мислялъ, че, подиръ туй поразяванье, Римляны тѣ отъ сѣ сърце ще са съгласѣтъ на миръ; съ тѣзи цѣль, той проводилъ въ Римъ пріятеля си Киней. Киней предложилъ на Римляны тѣ дарове, но тѣ ги не пріели; за туй, хитры тѣ, лъстивы тѣ неговы рѣчи прельстили нѣкои си, — тѣ намыслили, че трѣба да са съгласѣтъ на Пирровы тѣ предложенія. Тогази станѣлъ единъ старъ, слѣпъ сенаторъ, който никога не са евявалъ въ събраніе то, но който тозъ пѣтъ былъ донесенъ тамъ отъ робы тѣ на носило. — „До сега, думалъ той: азъ оплаквахъ загуба та на очи тѣ си, а сега желалъ быхъ и да оглушѣѣ, — за да не слушамъ недостойны тѣ предлаганья на ваше то малодушіе! Вый треперите предъ гордость та на хора, които бѣхъ вынаги добывка на Македоняны тѣ, предъ скиталець, който вынаги искалъ милости отъ Александровы тѣ слуги?“ Туй подѣйствовало. Събраніе то едногласно рѣшило да не пристѣпа на преговоры за миръ, до като Пирръ не испразни Италиа. Киней, като предавалъ на Пирра туй извѣстіе, казалъ му: „римскій тѣ сенатъ ми са показа събраніе отъ царѣ.“

2.

За искупванье на плѣнници тѣ, Римляны тѣ проводили до Пирра посланникъ *Каія Фабриція*. Той былъ вече консулъ, но живѣлъ не само просто, но доро и твърдѣ бѣдно. Пирръ му предложилъ богатъ даръ, не за да го склони къмъ нѣщо лошо, но единственно въ знакъ на свое то уваженіе. Фабрицій са отрекълъ и думалъ: „менѣ не ми сѣ потребны пары.“ На друга та сутрень, Пирръ намыслилъ да го испыта; той polegичка по-